ஸ்ரீ:

முதலாழ்வார்களைப் பற்றிய விசேஷார்த்தம்

(பெருமாள்கோவில் ஸ்ரீ.உ.வே.ப்ர.ப.அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி)

ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் ''கு$_3$ரு ஶிஷ்ய க்$_3$ரந்த$_2$ விரோத$_4$ங்களைப் பரமதாதி$_3$களாலே பரிஹரியாமல் செஞ்சொற் செந்தமிழின் கவி பரவி யழைக்குமென்று அந்யோந்யம் கொண்டாடி'' என்கிற சூர்ணிகையில் நம் ஆழ்வார்களுக்கு ஒரு சிறப்பு அருளிச்செய்யப்படுகிறது. அதாவது திவ்யப்ரபந்தங்களில் ஆழ்வார்கள் பரஸ்பரம் கொண்டாடப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதாம்.

திருமங்கையாழ்வார் திவ்ய தேசங்களை அநுபவித்து வருகையில் ஆங்காங்கு ஈடுபட்ட அடியவர்களைப் பற்றியும் அருளிச்செய்துவருகிறார். ''தென்னன் தொண்டையர்கோன் செய்த நன்மயிலைத் திருவல்லிக்கேணி'' ''மன்னவன் தொண்டையர்கோன் வணங்கும் நீண்முடி மாலை வயிரமேகன் தன் வலி தன் புகழ் சூழ்ந்த கச்சி யட்ட புயகரம்'' ''பல்லவன் வில்லவனென்று லகிற் பலராய்ப் பல வேந்தர் வணங்கு கழற் பல்லவன் மல்லையர்கோன் பணிந்த பரமேச்சுர விண்ணகரம்'' ''நந்தி பணி செய்த நகர் நந்திபுர விண்ணகரம்'' ''செம்பியன் கோச்செங் கணான் சேர்ந்த கோயில் திருநறையூர்'' என்றிங்ஙனே பல பாசுரங்களினால் அந்தந்த திவ்யதேசங்களில் தொண்டு செய்தவர்களைப் புகழ்ந்து அருளிச் செய்திருக்கக் காண்கிறோம்.

நம் ஸம்ப்ரதாயத்தில் முதலாழ் வார்களென்று கொண்டாடப்படுகின்ற பொய்கையார், பூதத்தார், பேயார் என்னும் மூவர் ஓடித்திரியும் யோகிகளாய், தம்மில் ஒருவரையொரு வர் அறியாமல் தனித்தனியே ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்ததாகவும், இம் மூவரையும் ஓரிடத்தில் சேர்த்து ஆட்கொள்ள எம்பெருமான் குதூஹலங் கொண்டிருந்ததாகவும் ஒருநாள் ஸூர்யன் அஸ்தமித்த பின்பு பொய்கை யாழ்வார் கனமழையினால் திக்கோவ லூரையடைந்து அங்கு ம்ருகண்டு மஹர்ஷியின் திருமாளிகையிற் சென்று அதன் இடைகழியிற் பள்ளி கொண்டிருக்க, பூதத்தாழ்வாரும் பிறகு பேயாழ்வாரும் அவ்விடத்திற்கே வந்து சேர்ந்ததாகவும் அங்கு மூவரும் அளவளாவி நிற்கையில் இவர்களை எம்பெருமான் நெருக்கிக்கலந்து பரிமாறினதாகவும் சரித்திரம் கூறப்பட்டு வருகின்றது. இதனால் முதலாழ்வார்கட்குத் திருக்கோவலூரில் மிக்க ஈடுபாடென்பது விளங்குகின்றது. 'அந்யோந்யம் கொண்டாடுகிற'வர்களா

கச் சொல்லப்பட்ட ஆழ்வார்களுள் ஸர்வகநிஷ்டரான திருமங்கைமன்னன் திருக்கோவலூர்க்குப் பதிகம் பாடுமிடத்து இவ்வரலாற்றினை அநுஸந்தித்திருக்கவேண்டுமே. அப்படி அநுஸந்தித்திருப்பதாகத் தெரியவில்லையே.

'அத்தலத்தில் இவ்வாழ்வார்கள் திருப்பணி யாதும் செய்திலாமையால் இவர்களைப் பற்றி அநுஸந்திக்க ப்ரஸக்தியில்லையாயிற்று' என்று சில மஹான்கள் ஸமாதானம் கூறுவதுண்டு. ஆனால் கலியன் அங்ஙனே ஒரு நியதி வைத்துக்கொண்டிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. திருநெடுந்தாண்டகத்தில் திருக்கோவலூரைப் பற்றிப் பேசுமிடத்து ''விந்தை மேய கற்புடைய மடக்கன்னி காவல்பூண்ட.... பூங்கோவலூர்'' என்றும், பெரிய திருமொழியிலும் 'வியன்கலை யெண்தோளினாள் விளங்கு... திருக்கோவலூர்'' என்றும் துர்க்கை இத்தலத்தை காவல் செய்து கொண்டிருக்குமிருப்பையும் பாடியுள்ளார்.

அன்றியும், திருநாங்கூரைப் பாடுமிடத்து ''ஒண்டிறல் தென்னனோட வடவரசோட்டங்கண்ட திண்டிறலாளர் நாங்கூர்'' என்கிறார். பண்டொருகால் தென் திசைத்தலைவனான பாண்டிய ராஜன் படையெடுத்துவந்து அவ்வூரை (திருநாங்கூரை) ஆக்ரமிப்பதாகப் புகுகையில் அவ்வூரிலுள்ள அந்தணர்கள் அவனை வெருட்டி யோட்டிவிட்ட வரலாற்றை இதனால் பாடினார். ''மாவருந் திண்படை மன்னை வென்றி கொள்வார் மன்னு நாங்கை'' என்றும் ஒரு பாசுரமுள்ளது. இப்பாசுரத்தின் வ்யாக்யானத்தில் பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஒரு ஐதிஹ்ய விசேஷம் காட்டுகிறார். அதாவது – ''உடையபிள்ளை யென்கிறவன் அங்குத்தை யாலயத்தைக் கவிபாட வென்றுவர, அவனை எதிரே சென்றடித்தோட்ட, பின்னை பாடப் பெறாதே போனான் என்றொரு ப்ரஸித்தி யுமுண்டிறே' என்பது அவ்விடத்து வ்யாக்யான ஸ்ரீஸூக்தி. உடையபிள்ளை யென்பது சைவசமயக் குரவர்களுள் ஒருவரான ஞானசம்பந்தருடைய மறு பெயராம்.

இத்தகைய கதைகளையும் ஆங்காங்கு அருளிச்செய்து வருகின்ற திருமங்கையாழ்வார், திருக்கோவலூரில் முக்கியமாகச் சொல்லப்படுகிற முதலாழ்வார்களின் வ்ருத்தாந்தத்தைப் பாசுரத்தில் அநுஸந்திக்கவில்லையென்றால் இஃதொரு பெருங்குறையாகுமன்றோ. அந்த வ்ருத்தாந்தம் பிற்காலத்தவர்களால் கல்பிக்கப்பட்டதென்றாவது, அது கலியன் காலத்தில் அப்ரஸித்தமாக இருந்ததென்றாவது இசையவேண்டியதாகுமே! என்று சிலர் கூறுவதுண்டு. முதலாழ்வார்களைப் பற்றித் திருமங்கையாழ்வார் வெகு அழகாகப் பாசுரமிட்டிருக்கிறபடியை நம் பூருவாசாரியர்கள் நுட்பமாகக் காட்டி யருளியே போந்தார்கள் என்பதை ஈண்டு வெளியிடுகிறேன்.

பெரியதிருமொழியில் திருக்கோவலூர்ப் பதிகத்தில் நான்கா

வது பாசுரத்தில் ''ஆங்கரும்பிக் கண்ணீர் சோர்ந் தன்புகூருமடியவர்கட்கு ஆரமுத மானுன் றன்னை'' என்ற விடத்திற்கு ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் காட்டியருளப்பட்ட பரமரஹஸ்யார்த்தம் இங்கு விவரிக்கலாகிறது. அதில் மூன்ரும் ப்ரகரணத்தில் மேகத்திற்கு ஸ்வாபதேச மருளிச்செய்ய ''பூண்டநாள் சீர்க்கடலை யுட்கொண்டு'' இத்யாதி சூர்ணையில் ''அன்புகூருமடிய வர்'' என்றுள்ளதை வ்யாக்யானித்தருளா நின்ற மணவாளமாமுனிகள் **''ஆங்கரும்பிக் கண்ணீர் சோர்ந்தன்பு கூருமடியவரான முதலாழ்வார்கள்''** என்றருளிச்செய்திருப்பது குறிக்கொள்ளத் தக்கது. ''ஆங்கரும்பிக் கண்ணீர் சோர்ந்தன்பு கூருமடியவர்கள்'' என்கிற சந்தை திருமங்கையாழ்வாருடைய திருக்கோவலூர்ப்பதிகத்திலுள்ள தென்னுமிடம் மறக்கத்தக்கதன்று. அப்படிப்பட்ட அடியவர்கட்கு அமுதமாக இருந்தவன் திருக்கோவலூ ரெம்பெருமான் என்று துதியுள்ளது. அங்கு அடியவர்கள் என்றது முதலாழ்வார்களை யென்று நம் பூருவாசாரியர்கள் ஒருமிடருகத் திருவுள்ளம் பற்றியிருந்தார்களென்னு மிடம் மணவாளமாமுனிகளின் வ்யாக் யானத்தினுல் தெற்றென விளங்கு கின்றது. இந்த நிர்வாஹம் மிகுந்த உபபத்தியோடு கூடியது.

அடியவர்— அன்புகூரும் அடியவர் — ஆங்கரும்பிக் கண்ணீர் சோருந்தன்பு கூருமடியவர் என்று வகுத்துக் கொள்ளவேணும். முந்துற 'அடியவர்' என்பது பேயாழ்வாரை. இவர் 'திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன்' என்ற முதற்பாசுரத்தில் எம்பெருமானுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைத் தாம் காணப்பெற்றதாகப் பேசி, அந்த திவ்யமங்கள விக்ரஹத்துள் திருவடி யொன்றே தமக்கு உத்தேஶ்யம் என்பதைத் தமது திருவந்தாதியில் ஆதி மத்ய அவஸாநங்களில் வெகு அழகாகக் காட்டினர். ''இன்றே **கழல்**கண்டேன்' என்ருர் ஆதியில். ''பைம்பொன் முடியா **னடியிணை**க்கே பூரித் தென்னெஞ்சே புரி'' ''முயன்று தொழு நெஞ்சே! .. தண்ணலங்கல் மாலையான் தாள்'' ''கரியான் **கழலே** தெருள் தன்மேல் கண்டாய் தெளி'' ''வாழும் வகையறிந்தேன் —எங்கள் பெருமா**னடி** சேரப்பெற்று'' என்று (நாற்பது முதலாக அறுபது ஈருன பாசுரங்களுள்) மத்யத்தில் பேசினமை காண்க. ''குட்டத்துக் கோள்முதலை துஞ்சக் குறித்தெறிந்த சக்கரத்தான் **தாள்** முதலே நங்கட்குச் சார்வு'' என்று அவஸாநத்திலும் தாளையே பேசித் தலைக்கட்டினுர். ஆக இங்ஙனம் எம்பெருமானது அடியையே சிக்கெனப் பற்றினவர் என்ற காரணத்தினுல் பேயாழ்வார் அடியவராகக் கூறப்பட்டார்.

'அன்புகூருமடியவர்' என்றது பூதத்தாழ்வாரை. எங்ஙனேயென்னில், (அன்புகூரும் என்றது அன்பு மிகுந்தவர் என்றபடி.)இவ்வாழ்வார் ''அன்பே தகளியா'' என்று தொடங்கி ''விளவின் காய்கன்றினுல் வீழ்த்தவனே! என்றனளவன்ருல் யானுடைய **அன்பு**''

என்று முடிவு பாசுரத்தில் தமது அன்பு மிகுதியை வாய்விட்டுரைத் தவராத லால் அன்பு கூருமடியவராக இவரே கருதத் தகுதியுடையவராவர்.

இனி, அரும்பிக் கண்ணீர் சோருமடியவர் பொய்கையாழ்வார். எங்ஙனே யென்னில், இவ்வாழ்வார் "பழுதே பலபகலும் போயின வென்று அஞ்சி**யழு**தேன்" என்று தம் வாக்கினுலே பேசியருளினபடி அரும்பிக் கண்ணீர் சோர்ந்திருப்பவராதலால்.

ஆக, இங்ஙனம் முதலாழ்வார்கள் மூவரையும் அழகாகக் குறிப்பிட்டு இவர்கட்கு அமுதமாயிருந்தவன் அத்தலத்து நாதன் என்று கலியன் அருளிச்செய்தார்.

ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகனும் "அடியவர்கட்கு ஆரமுதமானுன்" என்ற பாசுரத்திலேயே நோக்காக தேஹளீச ஸ்துதியில் (7) "காஸார பூர்வ கவி முக்ய விமர்த ஜந்மா பண்ணு தடேக்ஷு ஸுபகஸ்ய ரஸோ பஹுஸ்தே" என்றருளிச்செய்தார். அமுதமென்று ஆழ்வாரருளிச்செய்ததைக் கரும்பு என்ருர் தேசிகன். பரமபோக்யதையைப் பேசினபடி. அடியவர்கட்கு ஆரமுதமானுன் தன்னை யென்ற பாசுரத்திலேயே "குழாவரி வண்டிசை பாடும் பாடல் கேட்டுத் தீங்கரும்பு கண் வளருங் கழனி சூழ்ந்த" என்றதை நோக்கியே தேசிகனிங்ஙனமருளியது.

அடியவர்கட்கு என்று ஸ்ரீஸூக்தியை ஊன்றி நோக்கினுல், கலியன் இங்கு மூன்று திருநாமங்களை விவக்ஷித்திருக்கிருர் என்று நன்கு விளங்கும். அடியவன்; அடியவர்; அடியவர்கள் என முப்புரியூட்டினமை காண்க.

முதலாழ்வார்களின் திருநாமங் களை ஸ்பஷ்டமாகப் பேசிப் பாசுரம் பாடி யிருந்தாலாகாதோ வென்று சிலர் சங்கிப்பர்கள். வெளிப்படையாகக் கூறுவதிற்காட்டிலும் இவ்வகையாகக் கூறுவதே ரஸவத்தரம். ஆளவந்தார் நம்மாழ்வாரைத் துதிக்கப்புகுந்த "மாதா பிதா யுவதய:" என்கிறஶ்லோகத்தில் நம்மாழ்வாரது திருநாமத்தைக் கூறிற்றிலர்; அந்த ஶ்லோகம் எம்பெருமான் விஷயமாகவே யிருக்க லாம் என்று கூட நினைக்கத்தக்க நிலைமையிலுள்ளது. ஆயினும் வகுளாபி ராமம் என்ற ஒரு விஶேஷண ஸ்வாரஸ் யத்தினுல் மாத்திரம் 'அந்த ஶ்லோகம் நம்மாழ்வார் விஷயமே என்று நிர்ணயிக் கலாகிறது. இங்ஙனே நுட்பமாகக் கண்டறிய வேண்டும்படி பேசுவது வக்தாக்களின் ஆழ்ந்த அறிவையும் பக்தியின் கனத்தையும் காட்டுமென்ப. விந்தை மேய கற்புடைய மடக்கன்னியையும், பல்லவன், வில்லவன், வயிரமேகன், செங்கணுன் கோச்சோழன் முதலானவர்களையும் வாய்விட்டுப் பேசினது அந்த வ்யக்திகள் திறத்தில் விஶேஷ ப்ரதிபத்தி யில்லாமை பற்றியே.

எம்பெருமானுர் "பஞ்சாசார்ய பதாஶ்ரித:" என்று போற்றப்படுகிருர். அந்த ஐந்து ஆசாரியர்களுள் ஒருவரைப் பற்றியும் தமது திருவாக்கினுல் பேசியருளவில்லையே என்று சிலர் விசார

முறுவதுண்டு. இவ்விஷயத்திலும் மஹான்கள் நுட்பமாகக் கண்டறிந்து கூறுவதொன்றுண்டு. எம்பெருமானாருடைய ஆசாரியர்கள் ஐவரும் ஆளவந்தாருடைய திருவடிகள். ஆளவந்தாரிடத்திலே நேரே ஒரு அர்த்தமும் ஸ்வாமி கேட்கப் பெற்றிலர். ஆளவந்தாருடைய திருவடிகள் பக்கலிலேயாயிற்று ஓரோ அர்த்த விஶேஷங்கள் கேட்டது. ஆனாலும் ஆளவந்தார் கச்சிக்கு எழுந்தருளியிருந்த காலத்தில் அவரால் **''ஆமுதல்வனிவன்''** என்று தாம் கடாக்ஷிக்கப்பெற்றமையால் அவரையே ப்ரதாநாசார்யராகக் கொண்டு ''யத்பதாம் போருஹத்யாந வித்வஸ்தாஶேஷ கல்மஷ:। வஸ்துதாமுபயாதோஹம் யாமுநேயம் நமாமி தம்'' என்று அவர் விஷயமான துதியொன்றையே கீதா பாஷ்யத்தின் உபக்ரமத்தில் அருளிச் செய்தார். இதில் ஆளவந்தாருடைய துதி ஸ்பஷ்டமாயும், தமக்கு நேரே ஆசார்யர்களான ஐவருடைய துதி நுண்ணியதாகவுமுள்ளது. ஆளவந்தாரை த்யாநிப்பதாகக் கூறுமல் அவருடைய திருவடிகளை த்யாநிப்பதாகக் கூறினுர். அதை 'பதாம்போருஹ' என்று ஐந்து எழுத்துள்ள சொல்லால் கூறினர். ஆளவந்தாருடைய ஐந்து திருவடிகளை த்யாநிப்பதாக இதில் வ்யஞ்ஜநை. ஐவருள் பெரியநம்பிகள் ப்ரதாந ஆசார்யராதலாலும், வாக்ய குரு பரம்பரையில் 'பராங்குஶதாஸர்' என்று அவருடைய திருநாமம் ப்ரஸித்தமாயிருப்பதாலும் பகாரத்தை முன்னிட்டு 'பதாம்போருஹ' என்றுர். இங்ஙனம் நுட்பமான அர்த்த விஶேஷங்களை ஸம்ப்ரதாயம் வல்ல பெரியோர் பகர கேட்டிருக்கை. ஸுவ்யக்தமாகச் சொல்லிவிடுவதிற்காட்டிலும் இங்ஙனே ஆழ்பொருளாகச் சொல்வது ரஸவத்தரமென்று இவ்வழி பெரியோர்களால் கைப்பற்றப்பட்டிருப்பதால், திருமங்கையாழ்வாரும் முதலாழ்வார்களை ''ஆங்கரும்பிக் கண்ணீர் சோர்ந்தன்பு கூருமடியவர்கள்'' என்று ஆழ்பொருளுடைய அருளிச் செயலால் குறித்தனர். இச்சொல் திருக்கோவலூர்ப் பதிகத்திலேயே அமைந்திருத்தலால் கலியனுடைய விவக்ஷிதம் நிஸ்ஸந்தேஹமாக அறியக்கிடக்கிறது.